

at opstille Regler om Terminshandlers Ugyldighed let kunde komme til at gøre Skade i større Omfang. Heller ikke har Lovforslaget optaget Regler om Vindikation, som ogsaa er et Punkt, det maaske vil blive vanskeligt at blive enig om, da der her er saa betydelig Forskel paa dansk-norsk Ret paa den ene Side og svensk Ret paa den anden Side. Heller ikke har Lovforslaget indladt sig paa at give almindelige Regler om, hvornaar Ejendomsretten kan siges at være gaaet over fra Sælger til Køber, navnlig ikke for saa vidt angaar Salgets Betydning for Sælgerens Kreditor, og for saa vidt angaar Spørgsmaalet om Trediemands Stilling, som maatte have købt af Køberen. Men alle øvrige Forhold, navnlig de obligatoriske Retsforhold, som opstaa ved Køb og Salg, ere udtømmende behandlede i Forslaget, og det hele Arbejde bærer jo, som enhver, der vil gøre sig nærmere bekendt med det, vil se, Præget af at have været Genstand for den grundigste og mest indsigtfulde Overvejelse.

Naar man staar overfor et Lovforslag som dette, er det klart, at man maa være meget resigneret i Henseende til Ønsker om Forandringer i det. Forandringer ere noget, der saa godt som ikke kan være Tale om, thi det maa erindres, at hver Forandring, som gøres i et saadant Forslag, fører nogle Skridt bort fra den Retsenhed, som det har været Hensigten at opnaa. Man har sagt — og det er blevet gjort gældende overfor mig selv i det andet Ting, kan jeg erindre —, at man ved Arbejder af denne Art gjorde et stort Indgreb i den lovgivende Forsamlings Frihed, at den ikke var stillet frit overfor saadanne Lovforslag, en Bemærkning, som dog ikke førte til, at man modsatte sig det Lovforslag, der den Gang var Tale om. Men jeg ser ikke rettere, end at det er ganske nødvendigt. Der gives ingen anden Vej, ad hvilken Enhed kan opnaas, end den, at man maa rette sig efter hverandre, og ligesom vi maa rette os efter de Fordringer, der fra svensk-norsk Side stilles, eller de Ønsker, der fastholdes derfra, saaledes maa man fra svensk-norsk Side gøre det samme med Hensyn til os. Derfor mener jeg, at man maa bøje sig selv om der maatte være enkelte Punkter i Forslaget, som man betragter med meget betænkelige Øjne. Jeg skal saaledes nævne et Punkt, som forekommer mig at være betænkeligt. Det er den store Udvidelse af Standsningsretten i Forhold til den nugældende Ret. Dette Spørgsmaal omhandles navnlig i Forslagets § 39. Efter

denne Paragraf kan Standsningsretten ikke alene gøres gældende, naar Køberen er gaaet fallit, naar han har standset sine Betalinger, eller naar det ved Eksekution er godtgjort, at han er ude af Stand til at fyldestgøre sine Fordringer, men ogsaa i Almindelighed, naar hans Formuesforhold vise sig at være saadanne, at han maa antages at ville være ude af Stand til at betale Købesummen, naar den forfalder. Dette er jo en Udvidelse af Standsningsretten i Forhold til den gældende Retsregel, særlig med Hensyn til Konkurs, som der nok, forekommer det mig, kunde være nogen Betænkelighed ved. Ligeledes forekommer det mig ogsaa, at der kunde være Spørgsmaal om Rigtigheden af en saadan Regel som den, der gives i § 41, for saa vidt den giver en i den gældende Ret hidtil ukendt Adgang til at forlange tilbage fra Konkursboer en Genstand, som er kommen til Boet efter Konkursens Udbrud, medmindre der betaales eller Sikkerhed stilles. — Men med Hensyn til disse Punkter saa vel som med Hensyn til flere andre mener jeg, at man bestandig maa holde sig dette for Øje, at vil man opnaa dette store Maal, at have Ensartethed i Lovgivningen paa dette Punkt, maa man ogsaa gaa med til det, som man ifølge en eller anden personlig Betragtning maatte anse for tvivlsomt eller maaske endogsaa for betænkeligt. Jeg mener derfor, at man maa gaa til Prøvelse af dette Arbejde med det for Øje, at man maa være meget tilbageholdende med overhovedet at røre ved Lovforslaget, som det foreligger. Det er ikke just min Mening dermed at udtale mig mod, at Lovforslaget prøves i et Udvalg, men det er mit Ønske, at dette Udvalg maatte komme til det Resultat, at der ikke bør foretages nogen Forandring i det. Jeg vil altsaa egentlig nærmest betragte et Udvalg, der nedsættes om denne Sag, som en Form, hvorunder Tinget gør sig bekendt med dette Lovforslag. Der vil jo vel ikke kunne være Spørgsmaal om, at Tinget kunde være bekendt eller indlade sig paa at tage Forslaget ubeset, og at tage det uden Udvalg vilde være omtrent det samme som at tage det ubeset. Det er nemlig ikke nogen let Sag at gøre sig bekendt med dette Lovforslag, det er en temmelig drøj Lektüre selv for dem, der ere kendte med disse Forhold, og for de mange Medlemmer af Tinget, som ikke særlig ere det, vilde det vist ogsaa, hvis de have gjort Forsøg paa at gennemlæse Forslaget, have vist sig, at det er temmelig vanskeligt at samle det. Derfor vil jeg